

Finanční arbitr

Do kompetence finančního arbitra (§ 1 odst. 1 zákona č. [229/2002](#) Sb., o finančním arbitrovi) spadá řešení všech sporů mezi spotřebitelem a zákonem vymezenými osobami/institucemi, vzniklých ze smluvních vztahů vyjmenovaných v citovaném ustanovení zákona, tedy jak sporů, v nichž je návrhem požadováno vydání výroku na plnění, tak sporů, v nichž je návrhem požadováno vydání určovacího výroku.

(Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2023, čj. 6 Afs 161/2022-36)

Nejvyšší správní soud rozhodl v právní věci žalobkyně: Generali Česká pojišťovna a.s., sídlem P. zastoupená JUDr. R.N., LL.M., advokátem, sídlem P., proti žalovanému: Finanční arbitr, sídlem P., týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2020, č. j. FA/SR/ZP/362/2017-32, o kasační stížnosti žalobkyně proti výroku I rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2022, č. j. 14 Af 23/2020-92, tak, že kasační stížnost se zamítá.

Z odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku změnil vydaný nálezný ze dne 25. 6. 2019, č. j. FA/SR/ZP/362/2017-25, tak, že k návrhu třetí osoby (dále jen „spotřebitel“) určil neplatnost části pojistné smlouvy týkající se životního pojištění specifikované v rozhodnutí a uložil žalobkyni povinnost zaplatit sankci 15 000 Kč podle § 17a zákona č. [229/2002](#) Sb., o finančním arbitrovi. Návrh spotřebitele na plnění, konkrétně na vydání bezdůvodného obohacení, žalovaný zamítl (pro promlčení práva), ve zbytku řízení zastavil (zčásti pro nepříslušnost a zčásti pro zpětvzetí návrhu spotřebitelem).

[2] Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala vyslovení nicotnosti rozhodnutí žalovaného. Městský soud žalobu v části týkající se určení neplatnosti části pojistné smlouvy a uložení sankce výrokiem I rozsudku označeného v záhlaví zamítl, ve zbytku ji výrokiem II rozsudku odmítl.

[3] Městský soud nepřisvědčil právnímu názoru žalobkyně, že rozhodnutí žalovaného je nicotné ve výroku, jímž určil neplatnost části pojistné smlouvy, a to z důvodu věcné nepříslušnosti (potažmo nedostatku pravomoci) žalovaného. Městský soud shledal pravomoc i věcnou příslušnost žalovaného finančního arbitra k rozhodování sporů plynoucích ze zákonem taxativně vymezených typů smluvních ujednání (včetně smluv o životním pojištění), v nichž rozhoduje namísto soudů rozhodujících v občanském soudním řízení. Dle městského soudu žalovaný na základě této kompetence svěřené mu zákonem o finančním arbitrovi správně postupoval, a sice v souladu s § 141 zákona č. 500/2004, správní řád, který upravuje sporná řízení a na jehož základě správní orgány povolané k řešení sporů závazně určují práva a povinnosti sporných stran.

[4] Platná právní úprava dle městského soudu nevyklučuje, aby za účelem vyřešení sporu správní orgán rozhodl rovněž výrokiem, kterým určí, zda je smlouva uzavřená mezi stranami platná či neplatná, jakkoli tento výrok odpovídá spíše právní úpravě řízení o určení právního vztahu obsažené v § 142 správního řádu. Pojem „spor“, o němž má žalovaný dle zákona rozhodovat, je dle městského

soudu nutno vykládat jako právní nesoulad mezi stranami pojistné smlouvy, který je nezbytné vyřešit. Zahrnuje tedy jak spory na plnění, tak spory o určení právního vztahu. Opačný výklad by popíral smysl zákona o finančním arbitrovi, kterým je rychlé a mimosoudní řešení sporů mezi klienty a finančními institucemi nestranným správním orgánem.

[5] Přijatý výklad není dle městského soudu ani v rozporu se zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí a naplňuje smysl právní úpravy. Městský soud rovněž odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2017, sp. zn. 32 Cdo 4073/2016, které potvrzuje, že finanční arbitr je oprávněn vydávat i jiná rozhodnutí než na plnění (a tedy rozhodovat i výroky určovacími).

[6] V rámci posuzování namítané nicotnosti napadeného určovacího výroku městský soud uvedl, že se nemohl zabývat otázkou existence naléhavého právního zájmu na vydání deklaratorního rozhodnutí vyžadovaného § 142 správního řádu, neboť tato otázka je již otázkou zákonnosti rozhodnutí, k níž soudy ve správním soudnictví nemají pravomoc. Pro posuzování nicotnosti tato otázka nebyla rozhodná.

[7] Městský soud dále konstatoval, že napadené rozhodnutí není nicotné ani ve výroku, jímž žalovaný uložil žalobkyni povinnost zaplatit sankci 15 000 Kč, neboť tato pravomoc zjevně vyplývá z § 17a zákona o finančním arbitrovi. K zákonnosti uložené sankce (její důvodnosti a výši) se městský soud taktéž vyjádřit nemohl s odůvodněním, že by vstupoval do pravomoci soudů rozhodujících v občanskoprávních věcech.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti výroku I rozsudku městského soudu kasační stížnost. Zopakovala svou argumentaci, že správní řád rozlišuje mezi sporným řízením (§ 141) a řízením o určení právního vztahu (§ 142), přičemž dle jejího názoru není řízení o určení právního vztahu řízením sporným. Zákon o finančním arbitrovi hovoří toliko o rozhodování sporů, nikoli o jiných typech řízení. Co je to spor, vyplývá ze správního řádu (§ 141). Zákon navíc výslovně stanoví, že žalovaný rozhoduje o výkonu práv.

[9] Na rozdíl od energetického zákona zákon o finančním arbitrovi výslovně neuvádí, že je žalovaný oprávněn rozhodovat také o určení, zda právní vztah vznikl, zanikl, anebo trvá. Stěžovatelka nesouhlasila se závěrem městského soudu, že tuto pravomoc žalovaného lze dovodit výkladem. S odkazem na závěry Ústavního soudu se naopak domnívá, že výklad zmocňujících ustanovení musí být restriktivní. Stěžovatelka odkázala rovněž na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 2. 2019, č. j. 30 A 11/2018-98 (týkající se výkladu energetického zákona), na jehož základě se domnívala, že určení neplatnosti smlouvy překročilo kompetenci finančního arbitra, a napadené rozhodnutí je tudíž nicotné. Za svévolný stěžovatelka označila závěr městského soudu, že finanční arbitr „potřebuje“ pravomoc rozhodovat určovacími výroky, a proto je třeba tuto pravomoc dovodit, aniž mu ji zákon svěřuje. Dle stěžovatelčina názoru má finanční arbitr pravomoc posoudit platnost smlouvy jako předběžnou otázku pro účely rozhodování sporů na plnění. Rozhodnutí, jímž byla určena neplatnost pojistné smlouvy, tak stěžovatelka nadále za nicotné z důvodu nedostatku věcné působnosti, potažmo nedostatku pravomoci žalovaného.

[10] Stěžovatelka nesouhlasila s městským soudem ani v tom, že posouzení otázky platnosti smlouvy může představovat základ pro řešení dalších sporů spjatých s dotčenou smlouvou. Poukázala na preventivní povahu určovacích výroků, které mají své místo, nebylo-li právo ještě porušeno. Pokud však již porušeno bylo, ztrácí preventivní určení (ne)existence práva smysl a má nastoupit žaloba (návrh) na plnění. Určením neplatnosti pojistné smlouvy nemůže dojít k finančnímu narovnání případných sporů. Stěžovatelka taktéž poukázala na specifika vzájemných plnění pojistných smluv, přičemž určení neplatnosti nebylo dle jejího názoru nezbytné ve smyslu pravidla obsaženého v § 142

odst. 2 správního řádu.

[11] Za nezákonný a nepřezkoumatelný stěžovatelka považuje výrok I napadeného rozsudku v té jeho části, v níž městský soud neshledal nicotným výrok žalovaného ukládající stěžovatelce povinnost zaplatit sankci 15 000 Kč. Nepřezkoumatelnost stěžovatelka dovozuje z rozporu mezi výrokem a odůvodněním napadeného rozsudku, neboť zatímco výrokem byla žaloba v této části zamítnuta, v odůvodnění městský soud hovoří o odmítnutí. Je-li navíc v souladu s dosavadní judikaturou výrok o uložení sankce akcesorickým výrokem k výroku o věci samé, pak dle stěžovatelky musí osud výroku o sankci následovat osud výroku určujícího neplatnost části pojistné smlouvy. Je-li tedy výrok určující neplatnost nicotný, je dle stěžovatelčina názoru nicotným rovněž výrok o uložení sankce.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti namítl, že kasační stížnost je nepřijatelná. V této souvislosti připomněl, že se jedná o opakovanou kasační stížnost, přičemž stěžovatelka nenamítá, že by se městský soud v novém rozhodnutí neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[13] K věci samé žalovaný uvedl, že zákon o finančním arbitrovi nevylučuje návrhy (a tedy ani výroky) na určení, které lze rovněž podřadit pod pojem „spory“. Obecně totiž známe spory na určení a spory na plnění, přičemž vyloučit nelze ani jejich kumulaci. Žalovaným vydané rozhodnutí a nález proto nejsou nicotné. Žalovaný rovněž předeštel argumentaci, proč v souzené věci bylo na místě rozhodnout vedle návrhu na vydání výroku na plnění rovněž o návrhu na určení neplatnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Na úvod Nejvyšší správní soud podotýká, že městský soud rozhodoval napadeným rozsudkem znovu poté, co jeho původní rozhodnutí v totožné věci (usnesení ze dne 7. 12. 2020, č. j. 14 Af 23/2020-44) bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2022, č. j. 6 Afs 6/2021-25.

[15] Podle § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002, soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), je nepřijatelná kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[16] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s žalovaným, že je v souzené věci kasační stížnost nepřijatelná. Institut nepřijatelnosti opakované kasační stížnosti brání tomu, aby se Nejvyšší správní soud znovu zabýval věcí, „u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil“ (nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, N 119/37 SbNU 519). Vedle zákonné výjimky podání opakované kasační stížnosti (krajský soud se neřídil závazným právním názorem) dovodila judikatura nad rámec dosloveného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. další výjimky, které brání odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí. Jedná se typicky o situace, kdy je zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu (zcela nebo zčásti) odůvodněn závažným procesním pochybením krajského (zde městského) soudu, nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, nedostatečným zjištěním skutkového stavu věci či jinou vadou, pro kterou Nejvyšší správní soud nemohl přistoupit k posouzení věci samé (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS, bod 24). O takovou situaci se jednalo i v nyní posuzované věci. Nejvyšší správní soud zrušil předchozí usnesení městského soudu, kterým byla žaloba odmítnuta pro nedostatek pravomoci správních soudů. V dřívějším zrušujícím rozsudku se však Nejvyšší správní soud zabýval toliko otázkou pravomoci správních soudů, nikoli vlastním posouzením věci samé. Nezabýval se tedy a nijak věcně nehodnotil rozhodnou otázku namítané nicotnosti určovacích výroků obsažených v rozhodnutí vydaném žalovaným.

[17] Nejvyšší správní soud proto přistoupil k věcnému posouzení kasační stížnosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

[18] V projednávané věci je mezi účastníky řízení předmětem sporu otázka, zda žalovaný finanční arbitr má věcnou příslušnost a pravomoc (dále též souhrnně „kompetence“) rozhodovat ve sporech mezi spotřebitelem a osobami/institucemi vymezenými zákonem výhradně o návrzích spotřebitelů požadujících vydání výroku na plnění, nebo může rozhodovat rovněž o návrzích požadujících vydání výroku na určení.

[19] Kompetenční ustanovení § 1 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi stanoví, že k rozhodování sporu spadajícího jinak do pravomoci českých soudů je příslušný též finanční arbitr, jedná-li se o spor mezi spotřebitelem a a) poskytovatelem platebních služeb při nabízení a poskytování platebních služeb, b) vydavatelem elektronických peněz při vydávání a zpětné výměně elektronických peněz, c) věřitelem nebo zprostředkovatelem při nabízení, poskytování nebo zprostředkování spotřebitelského úvěru nebo jiného úvěru, zápůjčky, či obdobné finanční služby, d) osobou obhospodařující nebo provádějící administraci fondu kolektivního investování nebo nabízející investice do fondu kolektivního investování nebo srovnatelného zahraničního investičního fondu při obhospodařování nebo provádění administrace fondu kolektivního investování nebo nabízení investic do fondu kolektivního investování nebo srovnatelného zahraničního investičního fondu, e) pojistitelem nebo pojišťovacím zprostředkovatelem při distribuci životního pojištění nebo při výkonu práv a plnění povinností ze životního pojištění, f) (...) (pozn.: zvýraznění podtržením doplnil soud).

[20] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 4. 2021, č. j. 9 As 97/2019-53, kterým zamítl kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 2. 2019, č. j. 30 A 11/2018-98, jehož se dovolává stěžovatelka, dospěl k závěru, že „kompetenční ustanovení běžně nebývají konstruována tak, že by pravomoc/věcnou příslušnost k rozhodování určitých sporů vymezovala vyjmenováním přípustných druhů návrhů“ (bod 34). Je-li tedy zákonem vymezována kompetence správního orgánu, činí tak zákonodárce téměř vždy toliko vymezením okruhu působnosti správního orgánu, čímž zodpovídá kompetenční otázku, „o čem“ (o jakém okruhu hmotněprávních vztahů) má správní orgán rozhodovat; zatímco úvahy nad přípustnými typy žádostí, či návrhů a jim odpovídajícími výroky již hledají odpověď na otázku, „jak“ má správní orgán rozhodovat, a s kompetencí správního orgánu nesouvisí.

[21] Ustanovení § 1 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi zakládá finančnímu arbitrovi kompetenci rozhodovat spory mezi spotřebitelem a zákonem vymezenými osobami/institucemi vzniklé z vyjmenovaných smluvních vztahů finančního charakteru, a to jak po uzavření příslušné smlouvy, tak v některých případech rovněž před jejím uzavřením (srovnej užití slov nabízení, distribuce apod.).

[22] Na rozdíl od § 17 odst. 7 zákona č. [58/2000](#) Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (energetický zákon), jehož výkladem se Nejvyšší správní soud zabýval ve výše citovaném rozsudku č. j. 9 As 97/2019-53 (body 32 až 35), není citované ustanovení zákona o finančním arbitrovi konstruováno tak, že by finančnímu arbitrovi zakládalo kompetenci rozhodovat jen o některých druzích návrhů, jak to výslovně činí energetický zákon (srovnej v něm užitou zřetelnou dichotomii: „o splnění“ vs. „o určení“).

[23] Městský soud tedy správně uzavřel, že pojem spor obsažený v nyní posuzovaném kompetenčním ustanovení je třeba vykládat v jeho obecném právním významu a smyslu, tedy jako právní nesoulad mezi stranami smluvního vztahu, který je nezbytné vyřešit. Spor přitom může být vyřešen jak výrokem na plnění, tak výrokem na určení (případně jejich kombinací). Ve stejném duchu je ostatně pojem spor tradičně vykládán také v občanském soudním řízení [např. § 2 a § 7 zákona č. 99/1963, občanský řád soudní (dále jen „o. s. ř.“), rovněž hovoří „toliko“ o sporu, přičemž je nepochybné, že

mezi spory (sporná řízení) patří rovněž určovací řízení (řízení o žalobě na určení) ve smyslu § 80 o. s. ř.].

[24] Pokud tedy zvláštní zákon výslovně nezuzuje pojem spor vymezením určitých typových návrhů (jak to činí energetický zákon), není důvod, aby v případě rozhodování sporů správními orgány shodně neplatilo, že správní orgán má kompetenci k řešení všech sporů ve svěřené oblasti. Projednává tedy jak návrhy na plnění, tak návrhy na určení a rozhoduje o nich tomu odpovídajícími výroky.

[25] Dle Nejvyššího správního soudu nelze ze znění textu zákona o finančním arbitrovi dovodit úmysl zákonodárce omezit jím řešené spory toliko na spory o určitém typu návrhů, jak se domnívá stěžovatelka, a to ani v případě sporů definovaných v § 1 odst. 1 písm. e) zákona o finančním arbitrovi, tedy sporů mezi pojistitelem (stěžovatelkou) a spotřebitelem. Slovní spojení při výkonu práv a plnění povinností ze životního pojištění nelze dle názoru Nejvyššího správního soudu vykládat jako výslovný a zřetelný pokyn zákonodárce omezit kompetenci finančního arbitra, tedy v této oblasti smluvních vztahů (oproti ostatním oblastem spadajícím do jeho kompetence) opustit tradiční vnímání pojmu spor a zúžit jej toliko na řízení o návrzích požadujících výrok na plnění. Naopak, ze smyslu a účelu zákona o finančním arbitrovi, kterým je umožnit rychlé mimosoudní vyřešení sporů ve vyjmenovaných oblastech, je ve shodě s městským soudem třeba dovodit, že i v oblasti životního pojištění zahrnuje pojem spor veškeré právní spory bez rozdílu, včetně sporů na určení právního vztahu.

[26] Nejvyšší správní soud tedy ve shodě s městským soudem shrnuje, že do kompetence finančního arbitra spadá řešení všech sporů mezi spotřebitelem a zákonem vymezenými osobami/institucemi vzniklých z vyjmenovaných smluvních vztahů; tedy jak sporů, v nichž je návrhem požadováno vydání výroku na plnění, tak těch, v nichž je návrhem požadováno vydání určovacího výroku. Ostatně rovněž Nejvyšší soud v usnesení ze dne 19. 4. 2017, sp. zn. 32 Cdo 4073/2016, ze kterého správně vycházel i městský soud, vyslovil: „Omezení pravomoci finančního arbitra pouze na žaloby na plnění ze zákona nevyplývá. Ustanovení § 17 odst. 3 a § 17a zákona o finančním arbitrovi upravují problematiku právní moci nálezů finančního arbitra, v nichž není stanovena lhůta k plnění, a výši sankcí ukládaných v případech, kdy předmětem sporu není peněžitá částka. Též z dalších ustanovení zákona o finančním arbitrovi (srov. např. ustanovení § 9, § 12 odst. 3, § 15 odst. 1) je zřejmé, že zákonodárce předvídá i jiná rozhodnutí než na plnění.“

[27] K opakujícím se námitkám stěžovatelky, že správní řád rozlišuje řízení sporné (§ 141) a řízení deklaratorní (§ 142), včetně stěžovatelčiny snahy definovat pojem spor prostřednictvím procesní úpravy sporného řízení, Nejvyšší správní soud odkazuje na již výše citovaný rozsudek č. j. 9 As 97/2019-53 (konkrétně body 39 a 40), v němž upozornil, že kompetenční pravidla jsou obsažena výhradně ve zvláštních odvětvových předpisech a ve správním řádu se nacházejí toliko pravidla procesní. Předmět právní úpravy obsažené v § 1 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi a právní úpravy obsažené v § 141 (resp. § 142) správního řádu je tedy odlišný, a již z tohoto důvodu je při výkladu dotčeného kompetenčního ustanovení argumentace stěžovatelky správním řádem nepřiléhavá. Procesní úprava obsažená ve správním řádu primárně nemůže ovlivnit výklad kompetence správního orgánu plynoucí z příslušného odvětvového zákona. Otázka správnosti procesního postupu správního orgánu není pro určení jeho kompetence rozhodná. V nyní souzené věci je přitom nepochybné a jednoznačné, že žalovaný rozhodoval v rámci kompetence vymezené mu § 1 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, a jeho rozhodnutí tak z tohoto důvodu nemohlo být shledáno nicotné.

[28] Posuzováním správnosti vlastního procesního postupu žalovaného by pak soudy rozhodující ve věcech správního soudnictví již překročily svou pravomoc, neboť se nejedná o otázku nicotnosti, ale o otázku zákonnosti či nezákonnosti vydaného rozhodnutí. Ze stejného důvodu se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat ani stěžovatelčinou námitkou, že pro vydání určovacího výroku nebyl v nyní

souzené věci prostor s argumentací, že to nebylo nezbytné a neplnilo to preventivní roli.

[29] Městský soud správně neshledal nicotným ani výrok rozhodnutí ukládající povinnost stěžovatelce zaplatit peněžitou sankci. Kompetence žalovaného finančního arbitra takovou sankci uložit zjevně plyne z § 17a zákona o finančním arbitrovi. Podle tohoto ustanovení zákona platí, že v nálezu, jímž arbitr vyhovuje, byť i jen zčásti, návrhu navrhovatele, uloží současně instituci povinnost zaplatit sankci ve výši 10 % z částky, kterou je instituce podle nálezu povinna zaplatit navrhovateli, nejméně však 15 000 Kč. Zaplacení 15 000 Kč uloží i v případech, kdy předmětem sporu není peněžitá částka. Sankce je příjmem státního rozpočtu. O vybočení z kompetencí tak ani v tomto případě nelze uvažovat. Namítala-li stěžovatelka nicotnost tohoto výroku s ohledem na jeho akcesorickou povahu k výroku ve věci samé (tj. výroku určujícím neplatnost části pojistné smlouvy), nemůže být tato námitka úspěšná již jen z toho důvodu, že tento výrok, jak bylo vysvětleno výše, nicotný není.

[30] K namítané nepřezkoumatelnosti (vnitřní rozpornosti) napadeného rozsudku městského soudu Nejvyšší správní soud uvádí, že ve vztahu k výroku ukládajícímu sankci městský soud žalobu jednak zamítl (výrokem I - co do namítané nicotnosti), jednak odmítl (výrokem II - co do namítané nezákonnosti). Odůvodnění zamítnutí žaloby je obsaženo na konci bodu 47 rozsudku, kde městský soud uvedl, že není namístě pochybovat o kompetenci finančního arbitra k ukládání sankcí, která zjevně vyplývá z § 17a zákona o finančním arbitrovi, proto napadený výrok nemůže být nicotný. Důvod pro odmítnutí je taktéž obsažen v bodě 47 rozsudku, a sice na jeho začátku, kde městský soud vysvětlil, že samotnou zákonností uložené sankce (její důvodností a výší) se ve správním soudnictví zabývat nemohl, neboť tyto otázky náležejí do pravomoci soudů v občanském soudním řízení. Napadený rozsudek tak z tohoto důvodu nelze považovat za vnitřně rozporný.

[31] Městský soud v napadeném rozsudku dospěl ke správnému právnímu závěru, že žalovaný rozhodováním o návrhu na vydání výroku určujícího neplatnost části pojistné smlouvy týkající se životního pojištění a uložením povinnosti stěžovatelce zaplatit sankci 15 000 Kč nevybočil ze svých kompetencí a jeho rozhodnutí není z tohoto důvodu nicotné.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

Další články:

- [Zemědělská půda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Samospráva \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Význam řízení](#)
- [Telekomunikace](#)
- [Účelová komunikace \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Územní plán \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vyhoštění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Restituce \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Zdravotní služby \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta](#)